

FOLKVISOR

från

Mermland

för en röst med accompagnement

af

PIANOFORTE

MED SWENSK OCH TYSK TEXT.

samlade och utgifna

af

MARIA FRYKHOLM

Förläggarens Egendom

Stockholm, Abr. Hirsch.

Pris: 1 Rdr. 16 sk. B²

589.

D E N Ö F V E R G I F N E .
Nº 1. ANDANTE. D E R V E R L A S S E N E .

SÅNG

En gång, men al - drig me - ra du hål - lit har min hand; Då
Ein - mal, doch nim - mer öf - ter du drücktest mei - ne Hand; Ich

PIANO

trod.de jag mig va - ra ut - i ett bätt-re land, Ut - i det go - da lan - det, der
wähnte dann, ich sei in dem bes - se - ren Land, Wo nie die Son - ne scheidet, wo

so - len ej går - ner, Der al - la små Guds eng - lar e - mot oss ler. La
im - mer herrschet Ruh; Und al - le En - gel Got - tes, sie lä - cheln uns zu. La

la
la la

la la la la la la la la la la la la la la la la la la la!

la la la la la la la la la la la la la la la la la la la!

J U N G F R U C O N S I D O N I A .

J U N G F E R C O N S I D O N I A .

Nº 2. ALLEGRETTO.

SÅNG

Och jung_fru Con_si - do - ni - a i Sträng - nä - se stad, Hon
Die Jung_fer Con_si - do - ni - a in hie - si - ger Stadt, Sie

PIANO

håller sig bland jung - frur och un_gersvenner glad, Hon stus_ser och bra_ve - rer i
tan_zet Tag'und Näch - te, und nimmer wird sie matt. Sie glit_zert und stol_zi - ret so

mf *p*

al - lan stund, Li - ka - som lär - kan i grö - nan lund.
weit und breit, Gleich - wie die Ler - che zur Som - mers - zeit.

cres. *p*

O L O F A D E L I N . B A L L A D E .

Nº 3. ANDANTE.

SÅNG

PIANO

O - lof A - de - lin han tjen - te på Ko - nun - gens gård för
O - lof A - de - lin er dien - te dem Kö - nig so treu, er

guld och för väl - skodda klä - der. Så li - tet som han åt och dess
dien - te dem Kö - nig so ger - ne. Ihm schmeek - te kein Es - sen, ihm

min - dre som han drack: han tänk - te på sin hjertans al - dra - kä - ra
schmeek - te kein Trank: er dach - te an sein Lieb in der Fer - ne.

D R O T T N I N G E N S V I S A .

Nº 4. ANDANTE.

SÅNG.

PIANO.

Ingen dyrk och in - gen nyc - kel kan upp - lå - ta det - ta
Keiner, kei - ner soll es schau - en, das Ge - heim - niss die - ser

bröst. Ingen meniska finns det på jor - den, som kan gifva mig någon tröst.
 Brust; Wieder - ge - ben kann mir Nie - mand die so früh entschwundene Lust.

D E N S O R G S N A . D I E T R A U E R N D E .

Nº 5. ANDANTINO.

SÄNG. *Im ängs - lan jag sit - ter, i sor - gen jag går, Den*
Im Schla - fen, im Wa - chen ver - folgt mich der Gram, Und

PIANO. *P sempre legato assai*

sor - gen mig föl - jer allt år in - till år. Den sor - gen är långt tun - ga - re än
 ach, je - de Lust meinem Her - zen er nahm. Die Freud' ge - hö - ret An - dern, nur der

cres. mf p

menni - skor kan tro, Den sor - gen är långt tun - ga - re än sten up - på vår jord.
 Kum - mer ist mein; Der Kummer drückt wohl schwerer noch als Fel - sen und Ge - stein.

cres. dim.

A F S K E D E T . D E R A B S C H I E D .

Nº 6. SOSTENUTO.

SÅNG

Far - väl min far! far - väl min mor! Så min sy - ster och min bror!
Leht wohl, leht wohl! ihr El - tern mein! Brü - der auch und Schwester - lein!

PIANO

Nu går jag till min vän: Vän - nen, som är i him - me - len.
Jetzt geh ich zu dem Freun - de ein, Dro - ben bei den En - ge - lein.

rall.

J U N G F R U N . D I E J U N G F R A U .

Nº 7. ANDANTE.

SÅNG.

Och jung - frun hon gån - gar sig på ber - - - get, ser
Die Jung - frau er - geht sich auf dem Ber - - - ge, und

PIANO

ne - der i dju - pan dal. Då fick hon se ett gun - gande skepp; då
blickt hinab ins Thal. Ein prächtiges Schiff ge - wahr - te sie da, ein

fick hon se ett gun - gan - de skepp, som fullt af gref - var var.
 prächt - i - ges Schiff ge - wahr - te sie da, Mit Gra - fen oh - ne Zahl.

B L O M S T E R S K R I F T E N .

Nº 8. TEMPO GIUSTO. D I E B L U M E N S C H R I F T .

SÅNG.

Jag drömde att jag var i en ha - ge så grön; Der
 Mir träumte einst, ich sei in ei - nem Gärt - chen so fein; Da

PIANO.

p molto legato.

fick jag se båd' ro - sor och lil - jor så skön. Jag drömde att jag var i ett
 blühten lau - ter Ro - sen im son - ni - gen Schein. Mir träum - te, ich sei in der

mf *p*

främ - man - de land, Men hvad land - skap det var, jag det ej be - skrifva kan.
 Frem - de so - gar, Doch konnt' mir Niemand sa - gen in wel - chem Land ich war.

P Å S K L E K E N .

Nº 9. ALLEGRO.

SÅNG.

Ack, om ni viss.te hvad ro - ligt det var den he - li - ga på_ske.
 Das war ein muntre, ein lu - sti - ger Spass am hei - li - ger O - stern.
 Och al - la vå - ra flic - kor, de höl - lo sig så gla, och in - te stort sämre var

PIANO.

f *sf*

dag! Och midt up - på golf - vet de ställde sig i ring, Så
 tag! Und mit - ten im Zim - mer sie stellten sich im Kreis, Dann
 jag!

p

bå - do de mig till att sti - ga der in, och väl - ja mig ut en vän.
 trat ich herein auf ihr Ge - heiss, ein Lieb - chen zu wäh - len mir.

f

D E N V Ä N T A N D E .

D I E H A R R E N D E .

Nº 10. ALLEGRETTO.

SÅNG.

Rätt - nu af mi - na blomstringsår ej många å - ter - stå!
 Ich blüh schon manches lie - be Jahr, wie lan - ge wird es nun?

PIANO.

p

Och in - gen fri - a - re har jag, och in - gen lär jag få.
Und kei - ner hat um mich ge - freit, und kei - ner wird es thun!

mf *p*

G U T E N S F R I E R I . D E R G U T .

Nº 11. ANDANTE.

SÅNG. *mf* *p*

Och gu - ten sköf ut bå - ten, han var så hjertlig gla!
Der Gut - be - stieg den Na - chen, so froh war er im Sinn:

PIANO. *p legato sempre*

Han äm-na' sig till Brevik, i tan-ka-er att få "ja", i tan-ka-er att få "ja".
Sich schnell ein "Ja" zu ho-len, wollt' er nach Brevik hin, wollt' er nach Brevik hin.

cres. *pp*

O R V E .

Nº 12.

3. versen

"Hvad sjunger du fören vi - sa, Lil-je-skö-ten min?" "Jag sjun - ger för lil - le
"Was singst du denn am Räd-chen, Li-lien-blättchen mein?" Ich sing' in Schlaf mein

SÅNG. "Or - ve lig - ger på ta - ket, Lil-je-skö-ten min!" Styg - gen lig - ger
"Lass mich 'rein ins Zimmer, Lilien - blättchen mein!" Murr - kopf wacht noch

PIANO. *Red.* *Red.*

va - ken, Kom här in - te in. I af - ters glöm - de jag
im - mer, Komm nur nicht her - ein! Ach, Ge - stern hatt' ich das

stubben re - sa, jag me - nar att karln är båd vil - ler och ga - len, som in - te hö - rer att
Zeichen ver - ges - sen, ich glaube der Mensch ist toll und be - ses - sen, dass er nicht hört dass

styggen är hem - ma! - tyst, tyst! styg - gen är hem - ma! tus - se - ri lul - le - ri lullanlej!
Murrkopf zu Haus ist! - still, still! Murrkopf ist drin - ne! tus - se - ri lul - le - ri lullanlej!

M I C H A E L I D A G E N .

Nº 13. MODERATO.

DER MICHAELITAG.

SÅNG. Och Mi - cha - e - li - da - gen, som faller in i år, tänker jag till att flytta häri - från.
Am Mi - cha - e - li - ta - ge, der nicht mehr ferne ist, werd'ich schei - den auf Nimmerwiedersehn!

PIANO

Och in-gen har jag då som mig sör-ja må, ej hel-ler jag skall fäl-la nå-gon tår.
Und Keinen hab'ich dann, der mei-ner ge-denkt, und Kei-ner wird mir wei-ßen ei-ne Thrän'.

Nº 14. ALLEGRETTO.

SÅNG.

Och al-la de ber-gen, de vo-ro u-taf guld, och vatt-net för-vändes u-ti vin.
Und al-le Ge-bir-ge, sie wa-ren lauter Gold, das Was-ser sich wandelte in Wein.

PIANO

pp e staccato sempre.

— Så högt äl-skar jag den stolta jung-frun, som bor u-ti ko-nungens gård.
— Und ü-ber al-les lieb' ich die Jung-frau so stolz, da droben in der Kö-nigs-burg.

pp

Nº 15. TEMPO GIUSTO.

SÅNG.

Jag går i tu-sen tan-ka, Och äl-skar den jag ej kan få, Så vidt i verlden
Ich lieb' mit schwerem Her-zen ein Mädchen, das mich nimmer mag! Sie lacht zu meinen

PIANO

van - kar, Och städ.se sör - ja må. Så män-gen sorg på hjertat bär För
Schmerzen, Und neckt mish je - den Tag. O wär' die lo - se Dir - ne nur Zwei

dig, min vän, så kär! Så män-ga fal-ska men-skor Or - sa - ken der - till är.
Tag' an mei - nem Platz! Am drit-ten wär sie Freund-lich, Und ich ihr trau - ter Schatz.

Nº 16. ALLEGRETTO.

SÅNG

Och spe-le - gos-sen och Runsa, Och Pet-ter i Häl-jans-näs och Li - sa,
Der Spie-le-mann und die Runsa, Und Pe-ter in Häl-jans-näs und Li - se,

PIANO

De drucko kaf - fe, de drucko kaf - fe, de drucko kaf - fe på Rän-ne.
Sie tranken Kaf - fee, sie tranken Kaf - fee, sie tranken auf der Tén - ne.

p *cres.* *dim. p*

FOLKVISOR

FRÅN

WERMLAND.

SAMLADE OCH UTGIFNE

AF

MARIA FRYKHOLM.

SCHWEDISCHE VOLKSLIEDER

AUS

WERMLAND.

GESAMMELT

VON

MARIA FRYKHOLM.

DIE DEUTSCHE BEARBEITUNG

VON

WILHELM BAUCK.

STOCKHOLM,
ABR. HIRSCH.

TRYCKTE HOS I. MARCUS, 1834.

N 1.

Den Öfvergifne.

 n gång, men aldrig mera
Du hållit har min hand;
Då trodde jag mig vara
Uti ett bättre land:
Uti det goda landet,
Der solen ej går ner,
Der alla små Guds englar
Emot oss ler.

Det var den goda tiden,
Då du var mig så kär;
Nu tror jag lilla vännen
Jag är blott till besvär.
Ack söta lilla vännen!
Jag är för döden böjd,
Om jag dermed kan göra
Dig ro eller fröjd!

N 2.

Jungfru Considonia.

Och jungfru Considonia
I Strängnäs stad,
Hon håller sig bland jungfrur
Och ungersvenner glad.
Hon stusser och braverer
I allan stund,
Likasom lärkan
I grönan lund.

Och jungfrun, hon gångar sig
Till skräddareby:
"Skräddare, säg vill du mig
En tröja sy,
Som stusser och braverer
I funkumfej?
Jag vill dig gifva
God tobaksgäld."

Han klippte, han skar
Allt hela den dag,
Att han skulle få
Den tröjan i godt lag.
"Du klipp din lapp,
Och skär din klut!
Kringom halsen
Du skär henne ut."

N 1.

Der Verlassene.

 inmal, doch nimmer öfter,
Du drücktest meine Hand;
Ich währte dann zu leben
In jenem bessern Land,
Wo nie die Sonne scheidet,
Wo immer herrschet Ruh',
Und alle Engel Gottes
Uns lächeln zu.

Ach, damals warst du zärtlich,
Und jetzo bist du hart;
Fast überflüssig scheint
Dir meine Gegenwart.
O glaube mir, ich sterbe
So gerne diesen Tag,
Wenn es dir eine Freude
Bereiten mag.

N 2.

Jungfer Considonia.

Die Jungfer Considonia
In hiesiger Stadt,
Sie tanzet Tag und Nächte,
Und nimmer wird sie matt.
Sie glitzert und stolzieret
So weit und breit,
Gleichwie die Lerche
Zur Sommerszeit.

Das Jüngferchen, es wandert
Zum Schneiderlein:
"Schneider, mach' mir hurtig
Ein Wämschen fein,
Das glitzert und stolzieret
Bei Tanz und Spiel;
Dafür sollst du haben
Des Tabaks viel."

Das Schneiderlein, es nähte
Bei Tag und Nacht,
Und hatte fast das Wämschen
Zurechte gemacht.
"Nun mache mir die Jacke
Fein zierlich und kraus,
Und schneid' um den Hals
Sie mir tüchtig heraus."

"Ja, du har varit den trognaste i hela mitt hof
Bland alla de Grefvar och Baroner;
Derföre vill jag gifva dig en hederlig god skänk:
Tolf tusende Danska gullkronor.

Och hästen och gullsadeln den vill jag gifva dig,
Och gångaren den yppersta bland alla.
Och sedan vill jag din kropp och din själ
I Herrans Guds händer befälla."

Olof Adelin han gångar sig på hästestallen in
Och selte på gångaren den gråda.
Se'n rider han långt fortare än lilla fågeln flög
Allt öfver de nordiska fjällen.

Olof Adelin han kommer till rosenlunden fram,
Då selte han af gångaren den gråda.
Se'n gångar han sig åt sorgesalen in,
Der Fröknar och Mamseller de suto.

Så ställde de sig alla upp i en ring,
Och bådo Olof Adelin att välja:
"Nej, hennes like finnes ej hvarken här eller der,
Ej heller i sju konungariken!

För händer had' hon hvita, och fötter had' hon små,
Och ögon had' hon blå likt en dufva;
Och dertill had' hon hår, som spunnet var af gull
Och flätadt likt en liten silkeshufva."

"Ich zähle der Tapfern und Treuen wohl viel,
Doch du bist der Treuste von Allen.
Drum schenk' ich dir zwölf tausend Kronen in Gold,
Dann magst zur Geliebten du wallen.

Den goldenen Sattel, den schenk' ich dir auch,
Mein edelstes Ross magst du wählen;
Dann will ich an Leib und an Seele zugleich
In Gottes Hand dich befehlen." —

Und der feurige Rapp' flog die Berge hinan —
O Ritter, dass Gott dich bewahre! —
In die Trauerhalle Herr Olof tritt,
Da ruhet sein Lieb' auf der Bahre.

Dann stellten die Fräulein sich alle im Kreis,
Und baten den Ritter zu wählen:
"Und trüge auch Jede die Kron' auf dem Haupt —
Mein Lieb' wohnt im Lande der Seelen!

Die Hände, wie zart! die Füße wie klein!
Die Augen glichen der Taube;
An Unschuld war sie völlig ein Kind,
Und war ein Engel an Glaube."

M 4.

Drottningens visa.

Ingen dyrk och ingen nyckel
Kan upplåta detta bröst.
Ingen menniska finns det på jorden,
Som kan gifva mig någon tröst.

Alla mina glada dagar
Uti sorg förvandlat sig.
Här är ingen som jag känner,
Fastän alla så känna de mig.

När himmelens klockor börja klämta
Sista timman efter mitt lif:
Då blifver mig den glädjen uppenbarad,
Som har varit fördolder för mig.

M 4.

Das Lied der Königin.

Keiner, Keiner soll es schauen,
Das Geheimniss dieser Brust!
Wiedergeben kann mir Niemand
Die so früh entschwundene Lust.

Von den Freuden meiner Jugend
Bin auf ewig ich getrennt;
Und auf Erden kennt mich Niemand,
Ob auch jeder Mensch mich kennt.

Wenn die Sterbeglock' mich rufet
Nach dem unbekannten Land,
Wird dem müden Geist die Ruhe,
Die er nimmer hier gekannt!

M 5.

Den Sorgsna.

U ängslan jag sitter, i sorgen jag går,
 Den sorgen mig följer allt år ifrån år.
 Den sorgen är tyngre, än menniskor kan tro,
 Den sorgen är tyngre, än sten uppå vår jord.

M 5.

Die Trauende.

Im Wachen, im Schlafen verfolgt mich der Gram,
 Und ach! jede Lust meinem Herzen er nahm!
 Die Freud' gehöret Anderen,
 Der Kummer nur ist mein;
 Der Kummer drückt wohl schwerer noch
 Als Felsen und Gestein!

M 6.

Afskedet.

Farväl min far, farväl min mor!
 Så min syster och min bror!
 Nu går jag till min vän:
 Vännen, som är i himmelen!

M 6.

Der Abschied.

Lebt wohl! lebt wohl, ihr Eltern mein!
 Bruder auch und Schwesterlein!
 Jetzt geh' ich zu dem Freunde ein,
 Droben bei den Engelein.

M 7.

Jungfrun.

Och jungfrun hon gångar sig på berget,
 Ser neder i djupan dal.
 Då fick hon se ett gungande skepp,
 Som fullt af grefvar var.

Den yngste, minste grefven,
 Som uppå skeppet var,
 Han ville med jungfrun trolofva sig,
 Så liten som han var.

M 7.

Die Jungfrau.

Die Jungfrau ergeht sich auf dem Berge,
 Und blickt hinab ins Thal:
 Ein prächtiges Schiff gewahrte sie da,
 Mit Grafen ohne Zahl.

Der kleinste von allen den Grafen,
 Er stellte alsbald sich dar,
 Und wollt' die Jungfrau freien sogleich,
 So winzig wie er war.

M 8.

Drömmen.

Jag drömde att jag var i en hage så grön:
 Der fick jag se båd' rosor och liljor så skön.
 Jag drömde att jag var i ett främmande land;
 Men hvad landskap det var, jag det ej beskrifva kan.

Och ser uppå de blader, som vänder emot nord,
 Står det namn på de gossar, som aldrig håller ord;
 Men ser uppå de blader, som vänder emot sö'r,
 Står det namn på de flickor, som göra som di bör.

M 8.

Der Traum.

Mir träumte einst, ich sei in einem Gärtchen so fein:
 Da blühten lauter Rosen im sonnigen Schein.
 Mir träumte, ich sei in der Ferne sogar,
 Doch konnt' mir Niemand sagen, in welchem Land ich war.

Nach Norden drehn die Blätter sich an diesem schönen Ort:
 Drauf stehn verzeichnet Knaben, die nimmer halten Wort.
 Und andre Blätter wenden sich nach dem Süden hin:
 Drauf stehn verzeichnet Mädchen mit ehrbarlichem Sinn.

M 9.

Påskhelgen.

Ack, om ni visste hvad roligt det var
 Den heliga påskedag!
 Och alla våra flickor de höllo sig så gla',
 Och inte stort sämre var jag.
 Och midt uppå golfvet de ställde sig i ring,
 Så bådo de mig till att stiga derin,
 Och välja mig ut en vän!

Jag hoppa', jag kockra' och såg mej omkring,
 Hvar jag skulle finna den!
 Så fann jag en flicka, så nätter och så fin,
 Som lofte att bli min vän.
 Så fann jag en flicka, så nätter och så grann,
 Och hennes hjerta så snarligt öfvervann!
 Fallej, falleralla-lej!

M 9.

Das Osternfest.

Das war ein munterer, ein lustiger Spass
 Am heiligen Osterntag!
 Und alle unsre Dirnen, wie waren sie so froh!
 Und ich war vom selben Schlag.
 Und mitten im Zimmer sie stellten sich im Kreis,
 Dann trat ich hinein auf ihr Geheiss,
 Ein Liebchen zu wählen mir.
 Ich tanzte, ich hüpfte und guckte mich um,
 Wo die denn zu finden wär?
 Dann fand ich ein Mädchen, so zierlich und fein,
 Die gab mir das Händchen her.
 Ich warb um das Dirnchen mit Spiel und mit Scherz,
 Und wenig Augenblicke gewannen mir ihr Herz —
 Fallei, fallerallalei!

M 10.

Den Vântande.

Rättnu af mina blomstringsår
 Ej många återstå,
 Och ingen friare har jag,
 Och ingen lär jag få!

Jag är så flitig och så snäll
 Allt vid mitt rockehjul;
 Och sist, då jag för spegeln stod,
 Jag syntes ej så ful.

Hvar söndag klär jag mig så grann,
 Och fram till kyrkan går;
 Ja, der står man, ja man vid man —
 Min fästman der ej står.

Ja, den och den, jag ser på den,
 Men ingen ser på mig!
 De andra finge tio män,
 Men jag får aldrig en!

M 10.

Die Harrende.

Ich blüh' schon manches liebe Jahr —
 Wie lange wird es nun!
 Und Keiner hat um mich gefreit,
 Und Keiner wird es thun!

Mein Rädchen lass' ich nimmer ruhn,
 Erfülle jede Pflicht;
 Und wenn ich in den Spiegel schau',
 Bin ich so garstig nicht!

Des Sonntags gehts zur Kirche hin,
 Geputzt, nach Christenpflicht;
 Und viele Männer seh' ich dort,
 Nur meinen Liebsten nicht!

Ich schau' sie alle zärtlich an —
 Doch ach! was hilft es hier?
 Die Freier laufen dutzendweis',
 Doch Keiner kommt zu mir!

M 11.

Gutens Frieri.

Och Guten sköf ut båten,
 Han var så hjertligt gla':
 Han ämna' sig till Brevik,
 I tankar att få ja.

M 11.

Der Gut. *)

Der Gut bestieg den Nachen,
 So froh war er im Sinn:
 Sich schnell ein Ja zu holen
 Wollt' er nach Brevik hin.

*) Gut (sprich: Gutt): Norwegischer oder Wermländischer Bursch.

Och när han kom till Brevik,
Drog han sin båt i land;
Der träffa' han sin svärmor,
Och så sin lilla madam.

"Och kära ni min moder,
Kan jag er dotter få?
Det är nu min åstundan
Och hela min åtrå."

"Å nej, å nej, min gosse,
Det går slätt inte an!
Hon är ännu för unger
Att taga sig en man."

Och guten börja' gråta
Och torka' tår på kind:
"E' tåcka vacker flicka
Går aldrig ur mitt sinn'!"

Och flickan börja' gråta,
Och torka' ögon blå:
"Å du min vackra gosse,
Gå aldrig härifrån!"

Och kärngen, hon blef döder
Och lagder uppå bår;
Så kommo de tillsammans,
Allt efter sin åtrå.

Och kärngen, hon blef döder
Och lagder uti graf.
Så kommo de tillsammans
Allt efter Guds behag.

Bald schaut' er Liebchens Hütte,
Und fand sie all' daheim:
Das Mütterchen am Heerde,
Und auch das Jüngferlein.

"Und hört ihr, gute Mutter,
Gebt eure Tochter mir!
Sie sei des Dorfes Krone,
Und meines Hauses Zier."

"Ach nein, mein guter Bursche,
Das geht fürwahr nicht an!
Zu jung ist noch mein Mädchen,
Zu jung für einen Mann."

Der Gut begann zu weinen,
Und jammert' gar zu sehr:
"Solch eine hübsche Dirne
Verlass ich nimmermehr!"

Die Dirne weinte gleichfalls
Ob diesem harten Wort:
"O du, mein hübscher Bursche,
Geh' nimmer von mir fort!"

Und endlich fand die Alte
Im Grabe ihren Platz.
Dann kamen sie zusammen,
Der Gut mit seinem Schatz.

№ 12.

Orve.

"Orve ligger på taket,
Liljesköten min!"
Styggen ligger vaken,
Kom här inte in!
I afters glömde jag stubben resa,
Jag menar att karln är båd' viller och galen,
Som inte hörer att styggen är hemma —
Tyst, tyst! styggen är hemma!
Tusseri lulleri lullanlej!

"Orve ligger på ängen,
Liljesköten min!"

№ 12.

Orwe.

"Lass mich 'rein ins Zimmer,
Lilienblättchen mein!"
Murrkopf wacht noch immer,
Komm nur nicht herein!
Ach, gestern hatt' ich das Zeichen vergessen!
Ich glaube, der Mensch ist toll und besessen,
Dass er nicht hört, dass Murrkopf zu Haus ist —
Still! Still! Murrkopf ist drinne!
Tusseri lulleri lullanlei!

"Dich hab' ich erkoren,
Lilienblättchen mein!"

Styggen ligger i sängen,
Kom här inte in!
I afters glömde jag stubben resa &c.

"Hvad sjunger du för en visa,
Liljesköten min?"
Jag sjunger för lille Lisa,
Kom här inte in!
I afters glömde jag stubben resa!
Jag menar att karln är båd' viller och galen,
Som inte hörer att styggen är hemma —
Tyst, tyst! styggen är hemma!
Tusseri lulleri lullanlej!

Murrkopf spitzt die Ohren,
Komm nur nicht herein!
Ach, gestern hatt' ich das Zeichen vergessen,
Ich glaube, der Mensch ist toll und besessen, &c.

"Was singst du denn am Rädchen,
Lilienblättchen mein?"
Ich sing' in Schlaf mein Gretchen —
Komm nur nicht herein!
Ach, gestern hatt' ich das Zeichen vergessen,
Ich glaube, der Mensch ist toll und besessen,
Dass er nicht hört, dass Murrkopf zu Haus ist —
Still, still! Murrkopf ist drinne!
Tusseri lulleri lullanlei!

N 13.

Michaelidagen.

Och Michaelidagen, som faller in i år,
Tänker jag till att flytta härifrån.
Och ingen har jag då
Som mig sörja må,
Ej heller jag skall fälla någon tår!

Och längtat hafver jag efter dig, min lilla vän,
Liksom fågeln efter ljusande dag!
Och hvar och en gång då
Jag dina ögon ser,
Så blifver jag så hjerteligen glad.

N 13.

Der Michaelitag.

Am Michaelitage, der nicht mehr ferne ist,
Werd' ich scheiden auf Nimmerwiedersehn!
Und Keinen hab' ich dann, der meiner gedenkt,
Und Keiner wird mir weihen eine Thrän'.

Nach dir, du treues Lieb', ich sehne mich stets,
Wie der Vogel nach dem sonnigen Strahl.
Und wenn ich in dein sanftes Auge blicken darf,
Dann freu' ich mich so herzlich jedesmal.

N 14.

Och alla de bergen, de voro utaf gull,
Och vattnet förvändes uti vin.
Så högt älskar jag den stolta jungfrun,
Som bor uti Konungens gård.

(De öfriga stroferna finnas i Geijers och Afzelii
samling, ehuru med en annan melodi.)

N 14.

Und alle Gebirge, sie waren lauter Gold,
Das Wasser sich wandelte in Wein.
Und über Alles lieb' ich die Jungfrau so stolz,
Da droben in der Königsburg.

N 15.

Jag går i tusen tankar,
Och älskar den jag ej kan få,
Så vidt i verlden vankar,
Och städse sörja må.

N 15.

Ich lieb' mit schwerem Herzen
Ein Mädchen, dass mich nimmer mag;
Sie lacht zu meinen Schmerzen,
Und neckt mich jeden Tag.

Så mången sorg på hjertat bär
För dig, min vän så kär!
Så många falska menskor
Orsaken dertill är.

Om jag dig aldrig skådat,
Din ansigte, ditt öga blått,
Så had' jag aldrig kommit
På stället, der du gått.
Då hade jag varit lyckelig
Och fri från sorg och qual!
Den dagen kommer aldrig,
Som gör mitt hjerta glad!

O wär' die lose Dirne nur
Zwei Tag' an meinem Platz!
Am dritten wär' sie freundlich,
Und ich ihr trauter Schatz!

O dass ich nimmer schaute
Dein Angesicht, dein Augenpaar!
Dann wär' mein Herz zufrieden,
So wie es vormals war.
Dann wär' ich ohne Sorgen,
Und fröhlich mein Gemüth!
Der Tag soll nimmer kommen,
Der wieder froh mich sieht.

№ 16.

Och spelegossen och Runsa
Och Petter i Heljansnäs och Lisa,
De drucko kaffe, de drucko kaffe,
De drucko kaffe på ränne'.

Och Runsa har e' lita närning,
Han hafver väl med förtärning.
Men lille Lisa, men lille Lisa,
Men lille Lisa, hon tjenar.

Och Runsa tog te' å' tyta, *)
Så ingen kunde 'na syta. **)
Men lille Lisa, men lille Lisa,
Hon gaf mej smöret på kaka.

Och skräddarsaten i laa', ***)
Han hörde allt hvad vi saa'. †)
Men det ger jag, men det ger jag,
Men det ger jag den onde.

№ 16.

Der Spielemann und die Runsa,
Und Peter in Heljansnäs und Lieschen,
Sie tranken Kaffee, sie tranken Kaffee,
Sie tranken auf der Tenne.

Die Runsa, die weiss zu leben,
Ihr Mann, der lebt auch daneben,
Doch Lieschen mein, doch Lieschen mein,
Doch Lieschen, sie muss dienen.

Die Runsa schrie wie besessen,
Ich werd' es nimmer vergessen!
Doch Lieschen mein, doch Lieschen mein,
Sie gab mir Butter zum Brodte.

Das Schneiderlein im Orte
Belauschte all' unsere Worte.
Doch meinnetwegen, doch meinnetwegen!
Hol der Teufel den Schneider!

*) tjuta.

**) sköta.

***) ladån.

†) sade.